Τα δέντρα πεθαίνουν όρθια

written by Δημήτρης Λεβέντης | 19.11.2022

Η αναβολή της συζήτησης για τις προγραμματισμένες εργασίες αποψίλωσης του Άλσους της Γαρίτσας μετατέθηκε για τα τέλη του μήνα.

Η κίνηση δείχνει την αμηχανία της υπό την κυρία Υδραίου πλειοψηφίας επειδή εδώ μπήκαν δύσκολα και ο θίασος ποικιλιών του οποίου ηγείται δεν είναι διαβασμένος για τέτοιες εξετάσεις.

Η δικαιολογία πώς δίνεται χρόνος για έρευνα σε προταθέντα από τους συλλόγους της Γαρίτσας εμπειρογνώμονα γεωπόνο για την υγεία των απειλούμενων με θανάτωση δένδρων αποτελεί απλά μια πρόφαση.

Για να δεχθεί κάτι τέτοιο η -κατά τα άλλα λαλίστατη πλειοψηφία- αποδεικνύει ότι οι θέσεις του επιστημονικού προσωπικού της για την ωφελιμότητα εφαρμογής της μελέτης του Άλσους δεν είναι ισχυρές έτσι ώστε να τις επιβάλει στέρεα και κυρίως να πείσει.

Μια παρόμοια συζήτηση όμως δεν είναι μια διαδικασία που γίνεται τώρα, αυτή προηγείται σχολαστικά κι επίπονα μεταξύ ειδικών και φορέων ζωντανά κι όχι μέσα από οθόνες της απρόσωπης “διαύγειας ” με δεδομένα ερευνητικών μετρήσεων και κοινωνικοπολεοδομικών αναλύσεων.

Επειδή η μελέτη τέθηκε στην διαύγεια και δεν υπήρξαν αντιδράσεις ενάντιά της κατά την διάρκεια του τελευταίου έτους της διοίκησης Νικολούζου δεν σημαίνει

ότι “την δέσαμε τη βάρκα”.

Οι κοινωνικές και πολεοδομικές συνθήκες άλλαξαν με την αχαλίνωτη εισβολή του Airbnb που ξεριζώνει από την πόλη την πραγματική ζωή.

Είχα την ευκαιρία να δώ την μελέτη που είχε υποβληθεί στα πλαίσια του προγράμματος “Φιλόδημος”.

Ήταν ακόμη στο στάδιο της αρχικής επεξεργασίας το οποίο και δεν διαφοροποιήθηκε σημαντικά στην πορεία του χρόνου η πρώτη εντύπωση ήταν ότι συντάχθηκε υπό το καθεστώς βιασύνης όπως και οι περισσότερες μελέτες του Δημοσίου παρόμοιων αντικειμένων, άνευρη, άγευστη δίχως όραμα, δίχως φαντασία που θα αντανακλούσε παραστάσεις της ζωής μετά τις προτεινόμενες αλλαγές.

Ο άξονας λειτούργησε όπως αλλού αφθονούν τα παραδείγματα των αποκρουστικών μεγαλουπόλεων, που λειτουργούν πιλοτικά για την επαρχία.

Να γεμίσουμε τον χώρο με κατασκευές εύκολου μπετόν.

Έχω την αίσθηση ότι ο αξιόλογος συνάδελφος Λεωνίδας Στανέλος είναι τραγικά μόνος στις προσπάθειές του επιπλέον ο φόρτος των πολλαπλών αναγκών και η γύμνια των ασημαντοτήτων που έχει την ατυχία να είναι πολιτικοί του προϊστάμενοι αφοπλίζουν τη γνώση και τις δυνατότητές του.

Η κ. Υδραίου με αφοπλιστική ειλικρίνεια εξέθεσε την λογική των κυβερνώντων σχετικά με την χρήση του δημόσιου ζωτικού χώρου προς όφελος του πολίτη που ουσιαστικά εκφράζει την αντιπαράθεση του άψυχου μπετόν με το ζωντανό αστικό πράσινο την σύγκριση μεταξύ των άκαμπτων νεκρών υλικών εφευρήματα των ανθρώπων με την ζώσα υπερπολύτιμη βλάστηση.

“Οι ρίζες των δέντρων χαλάνε τις πλάκες πεζοδρομίων”!!!!!!!!!!!
Είπε και ελάλησε και ο τόπος σείστηκε από την προστατευτική της οικολογική ευαισθησία
– Gloria Gloria Alleluia!!

Ύμνησαν την δόξα της ηγουμένης του τόπου τα καλικέλαδα αγγελάκια που συντροφεύουν τον Μοροζίνη στην ανατολική φατσάδα του Σαν Τζιάκομο.

Το πανελλήνιο δόγμα προστασίας του μπετόν της χαράς των εργολαβίσκων στην αποθέωσή του.

Αλήθεια πόσο κοστίζουν μερικές τσιμεντόπλακες και το υπόστρωμά τους σε σχέση με ένα πενηντάχρονο δέντρο όπως οι περισσότεροι Γαριτσιώτες όρθιοι φίλοι μας;

Κείνα τα φυσικά γεννήματα που δρόσισαν σκίασαν προστάτευσαν το υποθαλάσσιο προάστιο από τους άγριους καιρούς συντρόφεψαν την χαρά του παιγνιδιού χιλιάδων παιδιών προσέφεραν φωλιές για τα πουλιά και έκρυψαν τα φιλιά τόσων ζευγαριών της

γενιάς μου αυτά έχουν αξία ανεχτίμητη αποτελούν διατηρητέα μνημεία της σύγχρονης ιστορίας της Πόλης μας.

Όταν μπήκε σε εφαρμογή ο σχεδιασμός φάνηκαν οι εγγενείς αδυναμίες του με το μέγεθος της ζημιάς στην υπάρχουσα βλάστηση με την έναρξη των εργασιών για την πίστα πατινάδας.

Διαφωνώ κάθετα με την θέση για την όχληση από τις φωνές των παιδιών

Αντίθετα αυτοί οι ήχοι είναι η χαρά της εναπομείνασας ζωής της πόλης αντηχούν πολύ πιό απολαυστικά από τις διπλοπενιές που εκπέμπονται γύρω από την ταβερνοειδή κατάληψη του ενός τρίτου του Άλσους.

Ότι μπορεί να χωροθετηθούν αλλού αυτή και άλλες αθλητικές δραστηριότητες είναι άλλο κεφάλαιο.

Το θέμα ξεκίνησε στραβά από την αρχή “να γιομίσουμε πράμα” ένα πνεύμονα της πόλης χωρίς να αναλυθεί η συνεργασία της υπάρχουσας κατάστασης το ισχύον οικοσύστημα και η βιοποικιλιότητα της βλάστησης με τις νέες εγκαταστάσεις από κεί ξεκινά μια σοβαρή ομάδα μελετητών.

Το ουσιαστικό θέμα που δημόσια μόνο με το άρθρο της κ. Βούρτη με τίτλο “Η ανάπλαση αλλάζει τον χαρακτήρα του Άλσους της Γαρίτσας” στην τοπική εφημερίδα “Ενημέρωση” στις 28 Σεπτέμβρη (https://enimerosi.com/article/72343/I-anaplasi-allazei-ton-xaraktira-tou-alsous-sti-Garitsa) μετά η έντονη αντιπαράθεση περιορίστηκε στην υγεία των απειλούμενων δέντρων και μόνον.

Η πρόθεση για αντικατάσταση με χαμηλή βλάστηση από την δημοτική αρχή απορρίπτεται de facto λόγω διαγωγής κοσμίας αυτής και των προηγούμενων διοικήσεων.
Καμιά εμπιστοσύνη δεν μπορεί να υπάρξει σ’ ένα γραφειοκρατικό μηχανισμό εξόντωσης του αστικού πράσινου.

Μήπως αντικαταστάθηκαν τα δολοφονημένα-εδώ και αρκετά χρόνια – δέντρα της κάτω πλατείας;

Της Λεωφόρου Αλεξάνδρας; Της Λεωφόρου Αλυκών- Σωτηριώτισσας; (αυτά από ιδιώτες πάνω σε δημόσιο έδαφος) Της Γεωργίου Θεοτόκη; Της λεωφόρου των Ντίσκο (εθνική Περουλάδων); Των πεύκων του Μποσκέτου; Ενώ καμιά παρατήρηση ή πρόθεση αποκατάστασης δεν γίνεται στους καταστηματάρχες για τα καλυμμένα με μοκέτες και παταράκια παρτέρια των δέντρων που ασφυκτιούν για να αποκτήσουν ζωτικό χώρο τα καρεκλοπόδαρά τους.

Όχι παιδιά αφήστε τα πράγματα ως έχουν κι ασχοληθείτε αποκλειστικά με την συντήρηση και τον εμπλουτισμό του Άλσους.

Ή απλά αφήστε το ήσυχο.

Είναι κι αυτό έργο πολύτιμο.

Απ’ευθείας αναθέσεις ξέρετε να κάνετε σωρηδόν κι ανερυθρίαστα για πράγματα κι εργασίες που τις κατάφερνε κάλλιστα το υπάρχον προσωπικό.

Να αναθέσετε σε μια ομάδα αγροτών και καλλιεργητών απ’ τα χωριά μας τούτο το καθήκον.

Αυτοί ξέρουν και διαβάζουν την συμπεριφορά της βλάστησης καλύτερα ,ακούνε τα δένδρα να βογγάνε σαν κόβονται τους μιλάνε και τ’ αφουγκράζονται.

Έχουν την απλούστατη γνώση πώς είναι εγκληματικό να παραμένουν ακλάδευτα τέλος Νοέμβρη και να σακατεύονται παραμονάδες του Αγίου Πάσχα!!

Τι άλλο δεδομένο για να πιστοποιηθεί η έλλειψη ενδιαφέροντος η ασχετίλα, ο ωχαδερφισμός;

Γενικότερα αρρωστημένα φαινόμενα μιας φθίνουσας κοινωνίας από την σαπίλα που δημιουργούν οι αξεπέραστες αντιθέσεις του συστήματος.

Σ’ αυτά έρχονται να προστεθούν η ανοργανωσιά, η έλλειψη πρόβλεψης, οι προκλητικά χαμηλοί προϋπολογισμοί, η έλλειψη εξειδικευμένου προσωπικού και κύρια η Γνώση και η συνεχής βελτίωσή της.

Η ανάπτυξη και συντήρηση του Αστικού πράσινου δεν είναι θέμα ευκαιριακών ρηχών εμπνεύσεων αλλά εφαρμογή μιας γενικότερης στρατηγικής μακροπρόθεσμης και μεσοπρόθεσμης καθώς και ιεράρχησης στόχων .

Εδώ στην λεηλατημένη Κέρκυρα όλα αρχίζουν και τελειώνουν μπροστά στην κάμερα, με φανφαρόνικες παράτες και λίγο πριν την επόμενη κάλπη, στην καλύτερη περίπτωση…

Μ’ άλλα λόγια είναι καιρός να μπουν τα μολύβια κάτω πρώτα απ’ όλα ξεκινώντας χωριστά:

Να μελετηθούν τα στέγαστρα σε συνδυασμό με την υπάρχουσα βλάστηση αποτελώντας τμήμα τους ,το καθένα χωριστά και χωρίς την φασιστική ομοιομορφία. Σκίαστρα μοναχά χωρίς πλαϊνά πισινά μπροστινά πετάσματα που καταλήγουν σιγά -σιγά σε ελαφρά κτίρια

Η Ζώνη εισβολής τραπεζιών να είναι μια απλή σειρά και ο υπόλοιπος χώρος να παραμείνει σε δημόσια χρήση.

Ας γίνει το Άλσος μια τεράστια παιδική χαρά, όχι βέβαια με την πλαστικούρα των Fun Park αλλά με κατασκευές οικολογικές -λαβύρινθους αναρριχήσεις – εξερευνητικά πεδία- παιγνίδια νερού από υλικά ντόπια με φαντασία και μυστήριο από ντόπιους

νέους αρχιτέκτονες και γεωπόνους.

Αλλά κύρια να χωροθετηθεί και να εφαρμοσθεί η νέα τάση δημιουργίας βοτανικών κήπων όπου τα παιδιά φυτεύουν και παρακολουθούν το δικό τους φυτό όπου μαθαίνουν και παρατηρούν την ανάπτυξη του Άλσους.

Παράλληλα ας δοκιμαστεί η νέα τάση ανάπτυξης “Tinny forests” δηλαδή μια πρακτική και τρόπος να γίνουν οι πόλεις μας πιο πράσινες και πιο φυσικές…, φέρνοντας την ίδια την ντόπια φύση γύρω και μέσα στον αστικό χώρο…

Η ιδέα είναι να ενσωματώσουμε όλα τα οφέλη ενός πλήρους δάσους αλλά σε μέγεθος φιλικό προς την πόλη ή σε επίπεδο γειτονιάς…

Η μέθοδος καθιστά δυνατή την τοποθέτηση ενός πυκνού, πολυστρωματικού δάσους έως 300 δέντρων σε ένα χώρο που κανονικά χωράει έξι σταθμευμένα αυτοκίνητα. Και, ενώ τα κανονικά δάση μπορεί να χρειαστούν 100 χρόνια για να ωριμάσουν, τα δάση που επεξεργάστηκε ο Ινδός Γεωπόνος Σουμπχέντου Σάρμα είναι πλούσια και καταπράσινα μετά από μόλις 10 χρόνια.

Το αποτέλεσμα είναι ένα φυσικά ισορροπημένο μικροσκοπικό οικοσύστημα που μπορεί σε μεγάλο βαθμό να αφεθεί να επιτελεί τον δικό του σκοπό.

Η χρήση ενός μείγματος φυσικής βλάστησης διασφαλίζει ότι ένα είδος δεν καταλήγει να κυριαρχεί στα υπόλοιπα. 250 κιλά CO2 ετησίως δεσμεύονται από ένα μόνο μικροσκοπικό δάσος των 200 m2, το ισόποσο CO2 που εκπέμπεται σε ένα ταξίδι με αυτοκίνητο από το Άμστερνταμ στη Βαρκελώνη.

Τα μικροσκοπικά δάση μπορούν να προσελκύσουν πάνω από 500 είδη ζώων και φυτών τα πρώτα 3 χρόνια (εποικίζονται με άλλα φυτά, έντομα, πτηνά, κλπ).
Αποδείχτηκε ακόμα πώς μετριάζουν το αστικό θερμικό stress:
Σε μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα, το έδαφος σε ένα μικροσκοπικό δάσος είναι έως και 20 βαθμούς πιο δροσερό από τη θερμοκρασία ενός δρόμου της πόλης.

Στήνεται δηλαδή ένα “μοντέλο της φύσης” σε μικρή κλίμακα βάσει των βασικών αρχών και οδηγιών των Tiny Forests που μια πρώτη πληροφόρηση δίνει το Ολλανδικό Γεωπονικό Πανεπιστήμιο του Wageningen και το Ολλανδικό Ινστιτούτο για την Εκπαίδευση περί την Φύση και την Αειφορία
(Βλ.: Dutch Institute for Nature Education and Sustainability ή IVN).

Σ.Σ : Ο επίλογος αποτελεί απόσπασμα από δημοσίευμα του κορυφαίου Έλληνα γεωπόνου(ΑΠΘ) Σταμάτη Σεκλιζιώτη, Αρχιτέκτονα Τοπίου και πρώην Β’ Ακόλουθου Γεωργικών υποθέσεων Υπουργείου Γεωργίας των ΗΠΑ.

https://www.facebook.com/urbancyclinginstitute/videos/447446044130976